

<http://www.luju.ro/motivarea-ccr-pe-desfiintarea-siij-iata-decizia-prin-care-curtea-constitutionala-a-respins-obiectiile-usr-si-aur-cu-privire-la-faptul-ca-parlamentul-nu-ar-fi-asteptat-un-aviz-din-partea-comisiei-de-la-venetia-aceasta-critica-nu-este-raportata-la-niciun-te>

MOTIVAREA CCR PE DESFIINTAREA SIIJ – lata decizia prin care Curtea Constitutională a respins obiectiile USR: “Cu privire la faptul ca Parlamentul nu ar fi asteptat un aviz din partea Comisiei de la Venetia, aceasta critica nu este raportata la niciun text constitutional, fiind nemotivata. Nu exista nicio norma constitutională care sa conditioneze adoptarea legilor de existenta unor avize din partea unor entitati consultative din cadrul Consiliului Europei” (Decizia)

Scris de George TARATA | Data: 11.03.2022 14:22

Lumea Justiției publică decizia Curții Constituționale a României care a dat liber la desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (SIJ). Este vorba despre **Decizia nr. 88 din 9 martie 2022 prin care CCR a respins, în unanimitate, obiecțiile de neconstituționalitate formulate de USR împotriva unor prevederi din legea de desființare a SIJ, lege adoptată de curând de Parlamentul României după avizul favorabil dat de majoritatea din CSM.**

Principalul argument invocat de USR împotriva legii de desființare a SIJ, cel privind adoptarea de către Parlament a actului normativ în lipsa unui aviz al Comisiei de la Venetia, a fost aruncat în aer de CCR. Astfel Curtea subliniază ca această critică nu este raportată la niciun text constituțional, fiind nemotivată, și ca nu există nicio normă constituțională care să condiționeze adoptarea legilor de existența unor avize din partea unor entități consultative din cadrul Consiliului European.

În ceea ce privește susținerea că legea înlocuiește o singură structură cu 16 structuri diferite din cadrul Ministerului Public, ca infracțiunile de corupție și cele de infracționalitate organizată săvârșite de magistrați sunt infracțiuni speciale și pot fi mai bine anchetate și urmărite penal de către un personal specializat și că mijloace tehnice specifice sunt deținute de direcțiile specializate de parchet, nu și de cele care funcționează pe lângă instanțele judecătorești, CCR precizează că acestea sunt afirmații factuale, fără relevanță constituțională, iar Constituția României nu reglementează reguli cu privire la organizarea în concret a activității Ministerului Public.

De asemenea, CCR a respins și criticile privind încălcarea principiului separării carierelor judecătorilor și procurorilor, întrucât Plenul CSM, unde judecătorii sunt majoritari, desemnează procurorii care vor instrui dosarele cu magistrați, și nu Secția pentru procurori a CSM. În acest sens, CCR arată că opțiunea legiuitorului ca Plenul CSM să desemneze procurorii care vor lucra dosarele cu infracțiuni cu magistrați a fost determinată de dorința de a asigura o garanție de independență a justiției.

Iată fragmente din Decizia CCR nr. 88 din 9 martie 2022 (hotărârea este atașată integral la finalul articolului):

“(2.) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Critica privind încălcarea art.7 alin.(2) din Legea nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică

53. Se sustine ca in procedura de adoptare a proiectului de lege nu s-a respectat art.7 alin.(2) din Legea nr.52/2003 privind transparenta decizionala in administratia publica, republicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.749 din 3 decembrie 2013, proiectul de lege nefiind adus la cunostinta publicului cu cel putin 30 de zile lucratoare inainte de supunerea sa spre avizare. Totodata, se arata ca Parlamentul nu a asteptat un aviz din partea Comisiei de la Venetia.

54. Curtea retine ca art.7 alin.(2) din Legea nr.52/2003 nu este un parametru in realizarea controlului de constitutionalitate a legii criticate, intrucat se refera doar obligatiile pe care le are Guvernul pentru initierea unui proiect de lege. **Cu privire la faptul ca Parlamentul nu ar fi asteptat un aviz din partea Comisiei de la Venetia si a procedat la adoptarea legii, se constata ca aceasta critica nu este raportata la niciun text constitutional, fiind nemotivata. Mai mult, nu exista nicio norma constitutională care sa conditioneze adoptarea legilor de existenta unor avize din partea unor entitati consultative din cadrul Consiliului Europei.**

(2.2.) Critica privind incalcarea art.1 alin.(3) si (5) din Constitutie

55. Se sustine ca legea criticata nu asigura independenta magistratilor, reglementand doar o aparenta specializare a procurorilor, in functie de calitatea persoanei, si nu a naturii infractiunii, ca similitudinea invocata in expunerea de motive dintre acest mecanism de atribuire a competentei si cel existent in privinta Parchetului European nu este relevanta si ca aceeasi expunere de motive nu explica ratiunea pentru care nu au fost reglementate mecanisme aparte de recrutare a judecatorilor care vor infaptui actul de justitie in cauze cu magistrati.

56. Analizand cele sustinute, Curtea retine ca autorii criticii pornesc de la premisa gresita potrivit careia legea ar reglementa o specializare a procurorilor care instrumenteaza cauze cu magistrati. Or, legea nu reglementeaza o specializare a acestor procurori din moment ce vor instrumenta cauze ce privesc infractiuni savarsite de magistrati, indiferent de natura lor, si, mai mult, vor efectua urmarirea penala si in alte cauze ce tin de competenta lor prevazuta de lege.

57. Totodata, Curtea observa ca instanta constitutională nu are competenta sa analizeze expunerea de motive a legii pentru a determina daca mecanismul de atribuire a competentei reglementat de legea criticata este sau nu similar cu cel al Parchetului European (a se vedea si Decizia nr.238 din 3 iunie 2020, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.666 din 28 iulie 2020).

58. Cu privire la critica potrivit careia nu exista mecanisme aparte de recrutare a judecatorilor care vor infaptui actul de justitie in cauze cu magistrati, se poate observa ca o competenta si dupa calitatea persoanei a unor parchete nu atrage de plano obligatia ca respectiva cauza sa fie solutionata de judecatori anume desemnati sau de judecatori specializati. Astfel, daca urmarirea penala a fost realizata de un parchet generalist, judecarea cauzei se poate face tot de un complet generalist. Prin urmare, nu se incalca art.1 alin.(3) si (5) din Constitutie.

(2.3.) Critica privind incalcarea art.1 alin.(5) din Constitutie

59. Cu privire la sustinerile potrivit carora legea criticata inlocuieste o singura structura cu 16 structuri diferite din cadrul Ministerului Public, ca infractiunile de coruptie si cele de infractiionalitate organizata

savarsite de magistrati sunt infractiuni speciale si pot fi mai bine anchetate si urmarite penal de catre un personal specializat si ca mijloace tehnice specifice sunt detinute de directiile specializate de parchet, nu si de cele care functioneaza pe langa instantele judecatoresti, Curtea constata ca acestea sunt afirmatii factuale, fara relevanta constitutionala. Constitutia nu reglementeaza reguli cu privire la organizarea in concret a activitatii Ministerului Public.

60. Cu privire la criticile de neconstitutionalitate privind incalcarea principiului separarii carierelor judecatorilor si procurorilor, intrucat primii decid cu privire la desemnarea procurorilor care instrumenteaza cauze cu magistrati in conditiile in care sunt si majoritari in componenta CSM, Curtea retine ca, potrivit Constitutiei, CSM lucreaza in plen si in sectii. Ceea ce se reproseaza este ca, in cazul dat, CSM trebuia sa lucreze in sectii, respectiv era de competenta sectiei de procurori sa propuna procurorului general numirea in functia de procuror desemnat. Curtea insa nu poate cenzura aceasta optiune a legiuitorului pentru ca in cauza se pun probleme care vizeaza nu numai cariera procurorului, dar si competenta acestuia de a cerceta judecatori si procurori. Din acest punct de vedere, legiuitorul a considerat ca este o garantie pentru a se asigura independenta justitiei ca plenul CSM sa se pronunte, si nu doar o sectie a sa. De altfel, un dialog permanent intre cele doua sectii este de dorit, si nu enclavizarea acestora. Totodata, se remarca faptul ca numirea in functia de procuror desemnat o face procurorul general al Romaniei, care, asadar, are un rol decizional in cadrul procedurii, avand in vedere caracterul ierarhic al organizarii Ministerului Public.

61. Cu privire la sustinerile potrivit carora legea critica nu garanteaza faptul ca numarul procurorilor anume desemnati va fi suficient pentru solutionarea dosarelor penale care ii privesc pe magistrati, ci lasa la latitudinea CSM sa stabileasca numarul de procurori necesar, Curtea retine ca acestea nu au relevanta constitutionala. Tine de optiunea legiuitorului sa stabileasca un numar fix de procurori desemnati sau sa lase acest lucru la aprecierea CSM.

62. Cu privire la faptul ca art.4 din lege permite dobandirea calitatii de procuror desemnat in cadrul Sectiei de urmarire penala din cadrul Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (iCCJ) si de catre procurori care nu functioneaza in cadrul acestui parchet, Curtea retine ca acesta, daca are grad profesional aferent Parchetului de pe langa ICCJ, poate fi numit ca procuror desemnat si sa isi desfasoare activitatea in cadrul Sectiei de urmarire penala si criminalistica din cadrul acestui parchet.

63. Cu privire la faptul ca art.6 nu se refera la numarul de reinnoiri posibile si nici nu mentioneaza daca procurorii in functie care doresc reinnoirea mandatului lor au prioritate in cadrul procedurii de selectie, Curtea retine ca textul criticat nici nu limiteaza numarul reinnoirilor si nici nu stabileste vreo ordine de prioritate in cadrul procedurii de selectie.

64. Cu privire la faptul ca din art.10 din lege nu se intelege daca procurorul general poate propune modificarea numarului maxim de procurori sau a numarului de procurori selectati de CSM, Curtea retine ca atat timp cat CSM stabileste numarul concret de posturi, este evident ca procurorul general se va adresa acestuia pentru a suplimenta numarul de posturi, cu incadrarea in numarul maxim de posturi prevazut de lege.

65. Cu privire la pretinsa neconstitutionalitate a art.12 din perspectiva faptului ca in dosarele preluate de la Sectie, pana la numirea procurorilor desemnati, urmarirea penala se efectueaza si de procurorul-sef al Sectiei de urmarire penala si criminalistica din cadrul Parchetului de pe langa ICCJ, procuror care este numit politic, Curtea retine ca procurorii de rang inalt sunt numiti de Presedintele Romaniei, fara ca acest aspect sa denote lipsa lor de impartialitate in exercitarea atributiilor lor de numire (a se vedea art.54 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecatorilor si procurorilor, republicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005). Efectuarea urmaririi penale de catre acesta, expresie a caracterului ierarhic al organizarii Ministerului Public, se

realizeaza pana la numirea procurorilor desemnati, fiind un aspect tranzitoriu, pana la operationalizarea procedurii reglementate de lege.

66. Cu privire la criticile de neconstitutionalitate potrivit carora candidatii neselectati nu au posibilitatea de a contesta neincluderea lor in lista, Curtea constata ca legea nu prevede expres posibilitatea atacarii in instanta a neincluzerii pe lista de propuneri a unui procuror, inasa nu inseamna ca acesta nu ar putea sa o conteste in fata instantei judecatoresti competente, fiind un aspect care tine de cariera acestuia. Totodata, Curtea constata ca masura incetarii este supusa controlului instantelor judecatoresti, ceea ce constituie o piedica eficienta impotriva arbitrariului.

67. Cu privire la critica potrivit careia conditia 'experientei profesionale semnificative in supravegherea si efectuarea urmaririi penale' se apreciaza in functie de rata de achitari si condamnari, Curtea observa ca aceasta este formulata inexact fata de prevederile exprese ale art.4 alin.(4) din lege, care prevede ca evaluarea se realizeaza in functie de 'datele statistice referitoare la activitatea in ultimii 5 ani, inclusiv rata de achitari, restituiri, condamnari, eventuale sesizari facute din partea persoanelor cercetate si solutiile date la acestea, precum si orice aspecte relevante'. Prin urmare, pentru evaluarea conditiei 'experientei profesionale semnificative' nu se are in vedere doar rata de achitari si condamnari, ci aceasta este coroborata si cu alte date care sa ofere o imagine completa, exacta si corecta asupra profilului profesional al procurorului. Rata de achitari si condamnari nu este decat unul dintre elementele avute in vedere pentru evaluarea experientei profesionale semnificative a procurorului.

68. Prin urmare, textele legale criticate nu incalca art.1 alin.(5) din Constitutie.

(2.4.) Critica referitoare la incalcareea art.16 alin.(1) din Constitutie

69. Cu privire la critica de neconstitutionalitate potrivit careia efectuarea urmaririi penale exclusiv in functie de criteriul calitatii persoanei in dauna naturii infractiunii imputate, ceea ce exclude competenta parchetelor specializate, creeaza un avantaj nepermis categoriei socio-profesionale a judecatorilor si procurorilor, Curtea constata ca dispozitiile art.3 alin.(1) si (2) din legea criticata stabilesc competenta Parchetului de pe langa ICCJ si a celui de pe langa curtile de apel prin raportare la calitatea persoanei, respectiv de judecator/ procuror, dar cu respectarea competentei lor functionale. Este de observat, ca regula, ca angajarea competentei unitatii de parchet se poate realiza in functie de calitatea persoanei, fiind o practica des intalnita in legislatia procesual penala romaneasca [a se vedea art.38 lit.c), d), e), f) si g), precum si art.40 lit.a) coroborate cu art.56 alin.(6) din Codul de procedura penala], dar, tot ca regula, ea este dublata de competenta dupa materie, astfel ca infractiunile savarsite de persoanele prevazute la art.38 lit.c), d), e), f) si g), precum si la art.40 lit.a) din Cod, care intra in sfera de competenta a parchetelor specializate, vor fi investigate de parchetele specializate [a se vedea, in acelasi sens, si art.13 alin.(1) lit.b) din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr.43/2002 privind Directia Nationala Anticoruptie]. Insa, o reglementare, precum art.3 alin.(1) si (2) din legea criticata, care nu combina cele doua criterii pentru stabilirea unitatii de parchet competente in privinta judecatorilor/ procurorilor, valorificand doar competenta dupa calitatea persoanei, nu poate fi comparata cu normele juridice care fac aplicarea doar a criteriului naturii infractiunii (competenta materiala). Curtea subliniaza ca, potrivit art.3 alin.(4) din lege, respectivele parchete/ procurorii desemnati raman competenti sa efectueze urmarirea penala si in alte cauze decat cele prevazute la art.3 alin.(1) si (2) din lege.

70. In ceea ce priveste principiul egalitatii in drepturi, Curtea Constitutionala a retinut intr-o jurisprudenta constanta, incepand cu Decizia Plenului nr.1 din 8 februarie 1994, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994, ca acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situatii care, in functie de scopul urmarit, nu sunt diferite. Ca urmare, situatiile in care se afla anumite categorii de persoane trebuie sa difere in esenta pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar aceasta deosebire de tratament trebuie sa se

bazeze pe un criteriu obiectiv si rational (a se vedea, in acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr.86 din 27 februarie 2003, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.207 din 31 martie 2003, Decizia nr.476 din 8 iunie 2006, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.599 din 11 iulie 2006, Decizia nr.573 din 3 mai 2011, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.363 din 25 mai 2011, sau Decizia nr.366 din 25 iunie 2014, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.644 din 2 septembrie 2014, paragraful 55, Decizia nr.755 din 16 decembrie 2014, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.101 din 9 februarie 2015, paragraful 23). Principiul egalitatii in drepturi nu inseamna uniformitate, incalcarea principiului egalitatii si nediscriminarii existand atunci cand se aplica un tratament diferentiat unor cazuri egale, fara o motivare obiectiva si rezonabila, sau daca exista o disproportie intre scopul urmarit prin tratamentul inegal si mijloacele folosite (a se vedea, in acest sens, Decizia nr.20 din 24 ianuarie 2002, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.243 din 10 aprilie 2002, Decizia nr.156 din 15 mai 2001, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.339 din 26 iunie 2001, Decizia nr.310 din 7 mai 2019, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.663 din 9 august 2019). Nesocotirea principiului egalitatii are drept consecinta neconstitutionalitatea discriminarii care a determinat, din punct de vedere normativ, incalcarea principiului. Curtea a mai stabilit ca discriminarea se bazeaza pe notiunea de 'excludere de la un drept' (Decizia nr.62 din 21 octombrie 1993, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.49 din 25 februarie 1994), iar remediul constitutional specific, in cazul constatarii neconstitutionalitatii discriminarii, il reprezinta acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, in acest sens, Decizia nr.685 din 28 iunie 2012, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.470 din 11 iulie 2012, Decizia nr.164 din 12 martie 2013, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr.681 din 13 noiembrie 2014, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.889 din 8 decembrie 2014). In acelasi sens este si jurisprudenta constanta a Curtii Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, in aplicarea prevederilor art.14 din Conventia pentru apararea drepturilor omului ?i a libertatilor fundamentale privind interzicerea discriminarii, ca reprezinta o incalcare a acestor prevederi orice diferenta de tratament savar?ita de stat intre indivizi aflati in situatii analoage, fara o justificare obiectiva ?i rezonabila (a se vedea, in acest sens, Hotararea din 13 iunie 1979, pronuntata in Cauza Marckx impotriva Belgiei, Hotararea din 13 noiembrie 2007, pronuntata in Cauza D.H. si altii impotriva Republicii Cehe, paragraful 175, Hotararea din 29 aprilie 2008, pronuntata in cauza Burden impotriva Regatului Unit, paragraful 60, Hotararea din 16 martie 2010, pronuntata in cauza Carson si altii impotriva Regatului Unit, paragraful 61).

71. Or, desi toti detinatorii unor functii publice fata de care legiuitorul a reglementat angajarea competentei unitatilor de parchet in functie de calitatea lor au in comun faptul ca detin pozitii de rang inalt in sistemul de putere instituit de Constitutie, se poate constata ca si intre acestia exista diferente sensibile sub aspectul institutiilor din care fac parte si al atributiilor de serviciu reglementate. Astfel, chiar daca anumite aspecte ii apropie ca o categorie distincta de subiecti de drept, alte aspecte ii diferentiaza si ii individualizeaza chiar in cadrul respectivei categorii. Prin urmare, competenta stabilita dupa calitatea persoanei poate fi sau nu dublata de cea dupa materie, in functie de situatia specifica in care aceste persoane se afla si de optiunea legiuitorului. De altfel, situatiile in care se afla anumite categorii de persoane trebuie sa difere in esenta pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar aceasta deosebire de tratament trebuie sa se bazeze pe un criteriu obiectiv si rational. Or, judecatorii si procurorii fac parte din autoritatea judecatoreasca, ceea ce le confera, sub aspectul atributiilor indeplinite, o pozitie constitutională specifica infaptuind justitia, respectiv contribuind la infaptuirea acesteia [notiunea de 'activitate judiciara' din cuprinsul art.131 alin.(1) din Constitutie se refera la activitatea specifica desfasurata de instantele judecatoresti, iar Ministerul Public, prin procurori, participa la aceasta (a se vedea Geneza Constitutiei Romaniei - Lucrarile Adunarii Constituante, Ed. R.A. Monitorul Oficial, Bucure?ti, 1998, pagina 567). Procurorul, avand in vedere rolul sau in faza de urmarire penala, desfasoara activitati care contribuie la infaptuirea justitiei (Decizia nr.480 din 12 iulie 2018, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.835 din 1 octombrie 2018, paragraful 37). Prin urmare, notiunea de 'activitate judiciara' cuprinsa in art.131 alin.(1) din Constitutie trebuie interpretata stricto sensu si se refera la activitatea de judecata/de infaptuire a justitiei desfasurata de instantele judecatoresti, iar Ministerul Public are rolul de a reprezenta interesele generale ale societatii si de a apara ordinea de drept, precum si drepturile ?i libertatile cetatenilor, ceea ce inseamna ca, potrivit Constitutiei, Ministerul Public nu desfasoara o activitate judiciara, ci contribuie la aceasta – Decizia nr.26 din 16 ianuarie 2019, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.193 din 12 martie 2019, paragraful 144]. Avand in vedere cele expuse, nu se poate retine incalcarea art. 16 alin.(1) din Constitutie.

72. Se mai critica faptul ca discriminari vor aparea si intre cetatenii care nu sunt magistrati, in sensul ca acestia vor fi cercetati de noua structura sau de cele specializate, dupa cum alaturi de ei vor fi anchetati

sau nu magistrati. Cu privire la acest aspect, Curtea retine ca art.3 alin.(5) din lege impune ca regula disjungerea cauzei atunci cand alaturi de magistrati sunt cercetate si alte persoane. Prin urmare, exceptia este aceea a efectuării urmăririi penale de catre procurorul desemnat si fata de aceste alte persoane, si numai atunci cand exista motive temeinice privind buna desfasurare a urmăririi penale. Aceasta prorogare de competenta este justificata de buna administrare a justitiei penale.

73. Prin Decizia nr.231 din 6 aprilie 2021, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.613 din 22 iunie 2021, paragrafele 28-30, Curtea a statuat ca operatiunea de disjungere a cauzei este reglementata la art.46 din Codul de procedura penala, care prevede la alin.(1) ca, pentru motive temeinice privind mai buna desfasurare a judecatii, instanta poate dispune disjungerea cauzei cu privire la unii dintre inculpati sau la unele dintre infractiuni. Potrivit art.63 alin.(1) din Codul de procedura penala, dispozitia se aplica, in mod corespunzator, si in cursul urmăririi penale. Astfel, disjungerea este operatiunea de separare a cauzelor, opusa celei de reunire, ce poate fi realizata cu privire la unii dintre inculpati sau la anumite fapte dintre cele retinute de organele judiciare, in vederea unei eficiente desfasurari a judecatii. Disjungerea reprezinta o solutie procesuala facultativa, care poate fi dispusa, in cursul urmăririi penale sau al judecatii, din oficiu sau la cerere. Disjungerea nu este admisibila in cazul reunirii obligatorii a cauzelor, motiv pentru care, raportand prevederile art.46 din Codul de procedura penala la cele ale art.43 din acelasi Cod, se deduce ca reunirea cauzelor constituie regula, iar disjungerea acestora reprezinta exceptia. In mod evident, cauzele penale care fac obiectul operatiunilor de reunire sau al celor de disjungere sunt cauze al caror obiect se afla intr-o directa legatura, data fie de natura faptelor savarsite, fie de calitatea faptuitorilor ori de relatia factuala dintre acestea. In acest sens, prin Decizia nr.119 din 10 martie 2020, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.569 din 30 iunie 2020, Curtea a constatat ca, potrivit art.46 din Codul de procedura penala, pentru motive temeinice privind mai buna desfasurare a judecatii, instanta poate dispune disjungerea acestora cu privire la unii dintre inculpati sau la unele dintre infractiuni. Curtea a mai statuat ca disjungerea cauzelor are ca efect judecarea separata a actiunii penale in ceea ce priveste anumite actiuni sau anumiti inculpati, indiferent daca sunt sau nu insotite de actiuni civile, si ca aceasta constituie o operatiune juridica distincta de disjungere a actiunii civile prevazuta la art.26 din Codul de procedura penala, care are ca efect solutionarea separata a actiunii civile de actiunea penala, atunci cand ambele privesc acelasi inculpat si aceeasi fapta.

74. Asadar, exista suficiente repere pentru a se cunoaste daca o cauza poate fi disjuncta, astfel ca nu se poate sustine ca o solutie a procurorului desemnat prin care se refuza disjungerea poate da nastere unor suspiciuni suplimentare fata de mecanismul de preluare a unor dosare de la directiile specializate de parchet si directionare a lor catre o structura restransa de procurori. Prin urmare, nu se incalca nici art.16 alin.(1) si nici art.1 alin.(5) din Constitutie.

(2.5.) Critica privind incalcarea art.1 alin.(5) si a art.132 din Constitutie

75. Cu privire la faptul ca art.4 alin.(5) din lege afecteaza statutul procurorului, intrucat evaluarea conduitei morale ireprosabile pentru a fi numit procuror desemnat este realizata si pe baza unei opinii a baroului, Curtea constata ca opiniile solicitate de la parchete/ instante/ barou nu au decat semnificatia unei consultari, fiind un material documentar care nu are aptitudinea de a conduce la o anumita solutie in evaluarea conditiei de numire analizate.

(2.6.) Critica referitoare la incalcarea art.148 alin.(1) din Constitutie

76. Se sustine ca, prin prisma jurisprudentei Curtii de Justitie a Uniunii Europene (CJUE) si a avizelor Comisiei de la Venetia, realizarea urmăririi penale a judecatorilor/ procurorilor nu poate fi sustrasa competentei parchetelor specializate si data in competenta parchetelor generaliste.

77. In jurisprudenta Curtii, s-a retinut ca avizele Comisiei de la Venetia nu au un caracter obligatoriu [Decizia nr.51 din 25 ianuarie 2012, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.90 din 3 februarie 2012, Decizia nr.682 din 27 iunie 2012, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.473 din 11 iulie 2012, sau Decizia nr.799 din 18 noiembrie 2015, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.862 din 19 noiembrie 2015, paragraful 85], astfel ca aceste avize invocate nu au relevanta constitutionala, ci, eventual, se constituie intr-un suport furnizat judecatorului constitutional in interpretarea textelor constitutionale de referinta. In cauza de fata, invocarea incalcarii art.148 alin.(1) din Constitutie, prin prisma neresectarii unor avize ale Comisiei de la Venetia, nu poate fi analizata, chiar si pentru faptul ca aceasta Comisie nu este un organ de lucru al Uniunii Europene, iar art.148 alin.(1) din Constitutie se refera doar la obligatiile Romaniei in calitate de stat membru al Uniunii Europene.

78. Hotararea CJUE din 18 mai 2021, pronuntata in cauzele conexate C-83/19, C 127/19, C 195/19, C 291/19, C 355/19 si C 397/19, porneste de la premisa infiintari, in cadrul Ministerului Public, a unei sectii specializate care are competenta exclusiva de a ancheta infractiunile savarsite de judecatori si de procurori. Or, ipoteza legii criticate este diferita fata de cea avuta in vedere de CJUE. Astfel, legea analizata nu infiinteaza in cadrul Ministerului Public o sectie specializata care sa aiba competenta exclusiva de a ancheta infractiunile savarsite de judecatori si de procurori, ci desfiinteaza respectiva sectie specializata avuta in vedere de CJUE si, pe structura generala deja existenta, unifica toate dispozitiile referitoare la competenta diverselor parchete de a efectua urmarirea penala in privinta judecatorilor/ procurorilor. Legiuitorul este cel competent sa organizeze cadrul legislativ necesar desfasurarii activitatii Ministerului Public, sens in care alin.(2) si (3) ale art.131 din Constitutie fac trimitere expresa la sintagma 'in conditiile legii'. Totodata, rezulta ca, in cauza de fata, prevederile de drept european in interpretarea data prin hotararea CJUE nu pot fi folosite ca norme interpusse controlului de constitutionalitate, intrucat respectiva interpretare nu vizeaza ipoteza reglementata prin legea critica. **Curtea subliniaza ca unica norma de referinta in exercitarea controlului de constitutionalitate este Constitutia (a se vedea si Decizia nr.668 din 18 mai 2011, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.487 din 8 iulie 2011).**

79. Curtea retine caracterul consecvent al jurisprudentei sale in privinta competentei legiuitorului de a infiinta sau desfiinta diverse structuri de parchet. Astfel, optiunea legiuitorului de a infiinta o structura de parchet corespunde competentei sale constitutionale de legiferare in domeniul organizarii sistemului judiciar si nu constituie o problema de constitutionalitate faptul ca o structura de parchet preexistenta pierde o parte dintre competentele sale legale, atata vreme cat respectiva structura de parchet nu are o consacrare constitutionala (Decizia nr.33 din 23 ianuarie 2018, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.146 din 15 februarie 2018, paragraful 127, Decizia nr.547 din 7 iulie 2020, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.753 din 19 august 2020, paragraful 50, Decizia nr.390 din 8 iunie 2021, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.612 din 22 iunie 2021, paragraful 62). Totodata, desfiintarea unei structuri de parchet tine tot de competenta legiuitorului, si nu a instantelor judecatoresti (Decizia nr.390 din 8 iunie 2021, paragrafele 84 si 85). **Or, prin legea analizata, legiuitorul a procedat exact in sensul celor stabilite de Curtea Constitutionala, desfiintand o structura de parchet si dispunand preluarea competentei acesteia de o alta structura de parchet preexistenta, respectand art.61 alin.(1) din Constitutie. Curtea subliniaza ca modul de organizare a sistemului national de justitie este parte a identitatii constitutionale a statului roman”.**

[* Cititi aici integral Decizia CCR privind legea de desfiintare a SIJ](#)